

De dochter

JANE SHEMILT

DE DOCHTER

the house of books

Voor mijn man Steve, en onze kinderen Martha, Mary, Henry,
Tommy en Johnnie

Oorspronkelijke titel

Daughter

Uitgave

Penguin UK

Copyright © 2014 Jane Shemilt

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2014 by The House of Books, Amsterdam

Vertaling

Davida van Dijke

Omslagontwerp

Studio Jan de Boer bno

Omslagfoto

© Mark Owen/Arcangel Images

Opmaak binnenwerk

ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 4467 7

ISBN 978 90 443 4546 9 (e-book)

NUR 332

www.thehouseofbooks.com

www.dutch-media.nl

All rights reserved

Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd en/of openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

The House of Books is een imprint van Dutch Media Books bv

Deel een

I

Dorset, 2010

Een jaar later

De dagen worden korter. Het gras is bezaaid met appels waarin kraaien kleine gaatjes hebben gepikt. Vanmorgen, toen ik wat houtblokken van de stapel onder het afdak haalde, trapte ik op zo'n zachte bolvorm, die onder mijn voet verging tot slijm.

November.

Ik heb het continu koud, maar zij heeft het misschien wel kouder. Ik hoef me niet behaaglijk te voelen. Ik zou het niet kunnen.

Tegen de avond begint de hond te rillen. Het is al vrij donker in de kamer. Ik maak de haard aan en kijk in de vlammen, terwijl de spijt smeulend en sissend opflakkert in mijn hoofd.

Had ik maar. Had ik maar geluisterd. Had ik maar gekeken. Kon ik dit hele afgelopen jaar maar overdoen.

Het in leer gebonden schetsboekje dat ik van Michael heb gekregen, ligt op tafel. Volgens hem zal het me helpen om het verleden te tekenen. De beelden zitten al in mijn hoofd: trillende vingers die een scalpel vasthouden, een plastic miniballerina die alsmaar rondwerfelt en een stapel bankbiljetten op een nachtkastje in het donker.

Met een afgeknabbeld stompje potlood schrijf ik de naam van mijn dochter op het eerste blanco vel papier. Daaronder schets ik de contouren van twee zwarte, hooggehakte schoenen op hun zij, met lange riempjes die in elkaar verstrikt zitten.

Naomi.

Bristol, 2009

Twee dagen ervoor

Ze luisterde muziek op haar iPod. Ze danste en zag me aanvankelijk niet. Haar oranje sjaal hing in een lus rond haar hals, en haar schoolboeken lagen her en der verspreid. Zachtjes trok ik de keukendeur achter me dicht. Ik liet mijn tas op de grond zakken, die uitpilde van de losse vellen met aantekeningen, mijn stethoscoop, injectiespuiten, ampullen en doosjes. Het was een lange dag geweest, twee keer spreekuur, huisbezoeken en administratie. Leunend tegen de keukendeur keek ik naar mijn dochter, maar in gedachten zag ik een ander meisje. Jade, die in bed lag met blauwe plekken op haar armen.

Dat heeft me verblind. Theo vertelde me ooit dat ze een olifant chilipeper in zijn oog spuiten om hem af te leiden, om ongestoord zijn gewonde poot te kunnen oplappen. Op dat moment geloofde ik niet dat zoiets werkte, maar ik had het als een waarschuwing moeten beschouwen. De essentie uit het oog verliezen is makkelijker dan je denkt.

Kijkend naar Naomi bedacht ik hoe ik haar glimlach zou vastleggen door de rondingen van haar wangen te schilderden, de contouren in een iets blekere tint om het licht dat op haar huid viel te vangen. Bij iedere swingende beweging die ze maakte, raakte haar blonde pony haar voorhoofd. Zodra het haar weer opsprong, zag ik zweetdruppels glinsteren langs de haarlijn. Ze had de mouwen van haar schooltrui opgestroopt, het bedelarmbandje gleed omhoog en omlaag over haar arm tot op haar hand. Ik was blij dat ik haar die armband zag dragen, ik dacht dat ze hem al jaren geleden verloren had.

‘Mam! Ik zag je niet. Wat vind je?’ Ze deed haar oortjes uit en keek me aan.

‘Dat je fantastisch danst.’

Ik stapte naar haar toe, kuste haar fluweelzachte wangen en snoof haar geur op. Citroenzeep en zweet. Vlug trok ze haar hoofd weg en bukte zich tegelijkertijd soepel om haar boeken op te rapen, alles in één sierlijke beweging.

‘Nee,’ zei ze ongeduldig, ‘ik bedoel mijn schoenen. Kijk eens.’

Ze waren vast nieuw. Zwart, met heel hoge hakken en lange leren riempjes rond haar slanke enkels. Ze pasten niet bij haar. Gewoonlijk droeg ze gekleurde pumps met een laag hakje, of sportschoenen.

‘Wat een ontzettend hoge hakken.’ Ik hoorde zelf de kritiek in mijn stem, dus probeerde ik erbij te glimlachen. ‘Ze zijn heel anders dan...’

‘Ja, hè?’ Ze klonk triomfantelijk. ‘Totaal anders.’

‘Ze moeten een kapitaal gekost hebben. Je had je zakgeld voor deze maand toch al uitgegeven?’

‘Ze zitten heerlijk. Precies de goede maat.’ Alsof ze haar geluk niet op kon.

‘Daar kun je echt niet lang op lopen, lieverd, zeker niet als je uitgaat. Ze zien eruit alsof ze je veel te krap zitten.’

‘Ha, je bent jaloers. Je wilt ze zeker zelf hebben.’ Ze glimlachte. Een raadselachtig glimlachje dat ik niet van haar kende.

‘Naomi...’

‘Nou, je krijgt ze mooi niet. Ik ben gek op deze schoenen. Bijna net zo gek als op Bertie.’ Al pratend bukte ze zich om de hond over zijn kop te aaien. Toen draaide ze zich om en liep uitgebreid gapend de trap op naar boven. Haar hakken tikten metalig op elke tree, als hamertjes.

Ze was ontsnapt. Mijn vragen hingen, onbeantwoord, in de warme keuken.

Ik schonk mezelf een glas van Teds wijn in. Naomi was normaal gesproken niet brutaal, en liep nooit zomaar weg terwijl ik tegen haar praatte. Ik zette de dokterstas op de brede plank boven de kapstok. Nippend van mijn wijn liep ik de keuken rond en hing een paar handdoeken weer terug op hun plaats. Vroeger vertelde ze me altijd alles. Terwijl ik haar jas ophing, merkte ik dat de alcohol begon te werken, ik kon weer helderder denken. Een hele tijd geleden hadden we een afspraak gemaakt, en dat had ik weloverwogen gedaan. Het was simpel. Ik deed het werk waarvan ik hield en kreeg daar goed voor betaald, maar het betekende dat ik minder vaak thuis was dan sommige andere moeders. Het voordeel was dat de kinderen de ruimte hadden. Ze werden er zelfstandig van, precies zoals wij altijd hadden gewild.

Ik haalde de bak aardappelen tevoorschijn. Ze zaten onder de opgedroogde modder, dus spoelde ik ze af onder de kraan. Trouwens, nu ik erover nadacht had Naomi al maanden niet meer echt met me willen praten. Maak je geen zorgen, zou Ted tegen me zeggen. Ze is vijftien. Een opgroeiende puber. Ik kreeg koude handen van het water en draaide de kraan dicht. Groeide ze op, of groeiden we uit elkaar? Druk met haar eigen leven, of gesloten tegenover ons? De vragen gonsden door mijn hoofd terwijl ik de besteklade afzocht naar het schilmesje. Afgelopen zomer was er een angstige puber op mijn spreekuur geweest die met een mes op meerdere plaatsen in haar polsen had gekerfd. Ik schudde mijn hoofd om het beeld te verdrijven. Naomi was niet angstig of depressief. Ze speelde met hart en ziel in een musical van school, waardoor ze thuis misschien wat stiller was. Ze leek afwezig omdat ze nadacht over dingen. Door het acteren was ze volwassener geworden. Afgelopen zomer had ze bij Ted in het laboratorium gewerkt. Ze was geïnteresseerd geraakt in de geneeskunde. Terwijl ik de aardappelen schilde, bedacht ik me dat haar nieuwe zelfvertrouwen haar kansen zou vergroten om geselecteerd te worden voor de studie. Ik zou blij moeten zijn. Het werkte in je voordeel als aankomende student wanneer je interesses had buiten het vakgebied, ter compensatie voor de stress die een artsenstudie met zich meebracht. Dus het was louter positief dat Naomi het acteren had ontdekt. Zelf hield ik van schilderen. Dat was mijn tegengif tegen de drukte van de huisartsenpraktijk. Ik draaide de kraan weer open. Bruin modderwater werelde rond in de gootsteen en verdween. Ik had het portret van Naomi bijna voltooid, en ik voelde hoe het schilderij aan me trok. Als ik schilderde was ik in een andere wereld, dan viel alles van me af. Mijn schildersezal stond op het vlieringkamertje, waar ik graag vaker naartoe zou willen. Ik gooide de aardappelschillen in de afvalbak en haalde de worstjes uit de koelkast. Aardappel-puree met worst was Theo's lievelingskostje. Ik kon morgen ook nog met Naomi praten.

Later belde Ted. Hij werd opgehouden in het ziekenhuis, we hoefden niet op hem te wachten met het eten. De tweeling kwam thuis, hongerig als altijd. Ed stak zijn hand op ter begroeting. Hij nam een stapel boterhammen mee naar boven. Ik hoorde zijn slaapkamerdeur achter hem dichtvallen. Ik zag voor me hoe hij muziek opzette, en

met een boterham in zijn hand en zijn ogen dicht op zijn bed neerplofte. Ik wist nog hoe dat voelde op je zeventiende. De vurige hoop dat er niemand op je deur zou kloppen, of erger nog, met je zou willen praten. Theo deed luidkeels verslag van de hoogtepunten van de afgelopen schooldag, terwijl hij het ene na het andere koekje uit de trommel snaaide. Zijn sproeten staken fel af tegen zijn bleke gezicht. Naomi kwam terug de keuken in, met dikke slierten nat haar in haar nek. Haastig propte ik een zakje boterhammen in haar rugzak terwijl ze doorliep naar de achterdeur. Ik bleef even in de deuropening staan, luisterend naar haar wegstervende voetstappen. Het schooltheater was om de hoek, maar ze was vaak aan de late kant. Vroeger liep ze altijd snel, maar de laatste tijd niet meer. De musical kostte haar veel energie.

‘Naomi Malcolm is pas vijftien, maar zet een volwassen Maria neer.’ En: ‘Naomi’s vertolking van Maria is een mengeling van onschuld en sensualiteit. Betoverend spel van een geboren actrice.’ Oké, ze was moe en prikkelbaar. Maar deze recensies op de schoolwebsite maakten het de moeite waard. Na vandaag had ze nog twee voorstellingen, donderdag- en vrijdagavond. Binnenkort zou alles weer zijn gewone gang gaan.

Dorset, 2010

Een jaar later

Ik weet dat het vandaag vrijdag is omdat de visverkoopster langs de deur komt. Zodra ik haar witte bestelwagen zie, een onduidelijke vorm achter het oude glaspaneel van de deur, ga ik op mijn hurken onder de trap zitten. De vrouw belt aan en wacht. Een plompe, hoopvolle gestalte, die het hoofd heen en weer beweegt in een poging door het raam te kijken. Als ze me ziet moet ik opendoen. Iets tegen haar zeggen. Glimlachen. Dat gaat me vandaag niet lukken. Er kruipt een spinnetje over mijn hand. Ik buig mijn hoofd nu zo diep dat ik stof uit het tapijt inadem. Na een tijdje hobbelt de bestelwagen weg. Vandaag moet ik alleen zijn. Me gedeisd houden en de uren laten verstrijken. De vrijdagen zijn nog steeds een kwelling.

Na een tijdje krabbel ik overeind en pak het schetsboek dat ik gis-

teravond bij de haard heb laten liggen. Ik sla de pagina met de tekening van haar schoenen om. Op het volgende vel teken ik de overlappende cirkels van een zilveren ring.

Bristol, 2009

De avond en nacht van de verdwijning

Ik zat op mijn knieën op de keukenvloer voor mijn geopende dokters-tas, om aan de hand van een lijst de voorraad medicijnen te controleren. Dit klusje kon ik beter thuis doen dan in de dokterspraktijk. Als ik zelf het tijdstip uitkoos had ik iets minder kans op onderbrekingen.

Geconcentreerd tastte ik in de leren zijvakken, zonder te merken dat ze zachtjes de keuken binnen kwam. Toen ze langs me liep, raakte de grote plastic tas die ze bij zich had mijn schouder. Ik keek op, met mijn vinger op de lijst, op de plek waar ik gebleven was. Ik had nog maar weinig paracetamol en pethidine in voorraad, dat moest ik noteren. Naomi wierp me een vluchtige, afwezige blik toe. Zelfs door de dikke laag make-up die ze al had aangebracht voor haar optreden, zag ik de donkere kringen van vermoeidheid onder haar blauwe ogen. Dit was niet het moment om vragen te stellen.

‘Het zit er bijna op, liefje. Dit is de op een-na-laatste voorstelling,’ zei ik opgewekt.

De kleren puilden uit haar draagtas. De hakken van haar schoenen staken een stukje door het plastic.

‘Morgen komen papa en ik weer kijken.’ Ik ging op mijn hielen zitten en bestudeerde haar gezicht. Door de zwarte eyeliner leek ze veel ouder dan vijftien. ‘Ik ben zo benieuwd of er dingen veranderd zijn sinds de première.’

Ze keek me uitdrukingsloos aan. Toen wierp ze me haar nieuwe glimlachje toe, met één mondhoek opgetrokken, zodat het leek alsof ze in zichzelf glimlachte.

‘Hoe laat ben je terug?’ Ik kwam met tegenzin overeind. Het ongestoord bijvullen van mijn tas kon ik wel vergeten; het lukte me nooit om iets echt af te maken. ‘Het is donderdag. Dan haalt papa je altijd op, toch?’

‘Ik heb al een tijd geleden tegen hem gezegd dat het voor mij niet hoefde, want ik loop altijd met vriendinnen mee. Veel makkelijker.’ Ze klonk stuurs. ‘Het etentje duurt zo’n beetje tot middernacht. Shan geeft me wel een lift naar huis.’

‘Middernacht?’ Maar ze was al moe. Met stemverheffing zei ik: ‘Morgen heb je nog een optreden en meteen daarna is het feest. Het is maar een etentje. Halfelf, niet later.’

‘Dat is veel te vroeg. Waarom mag ik nou niet gewoon hetzelfde als de anderen?’ Ze trommelde met haar vingers op tafel. Het ringetje dat ze had gekregen van een jongen op school glinsterde in het licht.

‘Elf uur dan.’

Ze staaarde me aan. ‘Ik ben geen klein kind meer.’ Ik schrok van de woede in haar stem.

Blijven kibbelen was geen optie. Straks stond ze op de planken, ze moest zich ontspannen. En ik moest mijn voorraad medicijnen verder controleren voor ik ging koken.

‘Halftwaalf. En geen minuut later.’

Schouderophalend draaide ze zich om en boog zich over Bertie, die uitgestrekt bij het fornuis lag te slapen. Ze zoende hem terwijl ze zachtjes aan zijn fluwelige oren trok, en hoewel hij zijn lijf nauwelijks verroerde, roffelde zijn staart op de vloer.

Ik raakte haar arm aan. ‘Het is een oud beestje, lieverd. Laat hem maar slapen.’

Met een ruk trok ze haar arm weg. Ze zag er gestrest uit.

‘Rustig aan. Het komt wel goed. Je speelt de sterren van de hemel.’ Ik gaf haar een snelle knuffel, maar ze wendde haar gezicht af. ‘Nog één dagje volhouden.’

Haar mobiel ging. Ze deed een stap achteruit en leunde met een hand op het aanrecht terwijl ze opnam. Ze had slanke handen en lange vingers, met tot aan de tweede knokkel goudachtige sproetjes die me aan fijne rietsuikerkorrels deden denken. Haar nagels waren afgebeten, wat een onverwachts kinderlijke indruk maakte en niet paste bij de mooie ring. Ik nam haar hand tussen mijn twee handen en drukte er vlug een kus op. Volgens mij merkte ze het niet eens, want ze had Nikita aan de lijn. Ze was nog zo jong dat de knokkels zacht aanvoelden onder mijn lippen. Na het telefoongesprek draaide

ze zich om en liep naar de achterdeur. Ze zwaaide kort, wat haar manier was om sorry te zeggen.

‘Tot kijk, mam.’

Tegen elf uur zette ik de waterketel op voor haar warme kruik en ging op de bank liggen wachten. Ik moet bijna meteen ingedommeld zijn. Ik werd wakker met een zere nek en een mufte smaak in mijn mond.

Ik stond op, trok mijn trui omlaag en liep naar het aanrecht.

De ketel was koud. Ik keek op de klok. Twee uur. Ik had haar niet horen binnenkomen. Ik kreeg een wee gevoel in mijn maag. Zo laat was ze nog nooit thuisgekomen. Wat was er gebeurd? Mijn hart bonsde pijnlijk in mijn oren, tot mijn gezond verstand de overhand kreeg. Ze was natuurlijk via de voordeur binnengekomen en direct naar bed gegaan. De keuken was een verdieping lager, in het souterrain, en omdat ik sliep had ik de deur niet achter haar in het slot horen vallen. Ze moest haar schoenen hebben uitgetrokken om stilletjes de trap op te kunnen sluipen naar haar kamer. Ik rekte me uit terwijl ik wachtte tot het water kookte. Ik zou haar warme kruik naar boven brengen, ergens inwikkelen en naast haar in bed leggen. Zelfs in haar slaap zou ze de warmte voelen.

Langzaam liep ik naar boven, langs de kamers van de jongens. Toen ik bij Eds deur was, snurkte hij plotseling luid. Ik stond een seconde stil, voor ik de volgende trap op ging, naar Naomi’s kamer. De deur stond op een kier en ik glipte geruisloos naar binnen. Het was pikdonker en bedompt. Ik rook aardbeishampoo en iets anders, iets bitters vermengd met een vleugje citroen. Op de tast kwam ik bij haar ladekast, trok er een trui uit en wikkelde de warme kruik erin. Omzichtig schuifelde ik naar het bed, half struikelend over de rondslingerende kleren. Ik tastte naar het dekbed waar ze onder lag, om het terug te slaan. Maar het dekbed was glad en vlak.

Het bed was leeg.

Ik knipte het licht aan. Leggings en maillots puilden uit halfopen lades, handdoeken en schoenen lagen verspreid over de vloer. Een string en een rode kanten beha op haar nachtkastje, een zwarte beha met open cups op de stoel ernaast. Ik herkende deze spullen niet. Werd ze zo sterk beïnvloed door haar vriendinnen? En Naomi was

altijd zo netjes, maar nu... Een flesje vloeibare foundation lag omgekiept op de toilettafel. In het beige plasje lag een lipstick. Haar grijze schooltrui lag op de vloer, met de witte bloes er nog in.

Het dekbed was in het midden een beetje ingedeukt waar ze had gezeten, maar het kussen was glad.

Er ging een schok door me heen. Ik zocht steun bij de muur, waarvan de kou via mijn hand en arm in mijn borst leek te trekken. Toen hoorde ik twee verdiepingen onder mij de voordeur dichtgaan.

Godzijdank.

Ik schoof de warme kruik onder het dekbed aan het voeteneind. Ze zou wel koude voeten hebben gekregen in die open schoenen. Ik haastte me naar beneden. Ik zou haar niet de les lezen, niet vanavond. Ik zou haar zoenen, haar jas aanpakken en haar direct naar boven sturen. Morgen kon ik altijd nog boos zijn. Halverwege de trap vertraagde ik mijn pas. Ted verscheen in mijn gezichtsveld. Ted, niet Naomi. Hij stond onder aan de trap naar me te kijken, met zijn jas nog aan en zijn aktetas bij zijn voeten.

‘Ze is er nog niet,’ stootte ik uit. ‘Ik dacht dat zij binnenkwam.’

‘Wat?’ Hij zag er afgedraaid uit. Gebogen schouders, kringen onder zijn ogen.

‘Naomi is nog niet thuis.’ Ik ging vlak voor hem staan. Er hing een vage schroeilucht om hem heen, die afkomstig moest zijn van het diathermieapparaat waarmee doorgesneden bloedvaten worden dichtgebrand. Hij kwam blijkbaar rechtstreeks uit de operatiekamer.

Zijn ogen – hetzelfde zeeblauw als de ogen van Naomi – werden groot van verbazing. ‘De voorstelling was toch om halftien al afgelopen?’ Er flitste paniek over zijn gezicht. ‘Jezus, het is donderdag vandaag.’

Hij was vergeten dat ze had gezegd dat hij haar niet hoefde op te halen op de donderdagen. Hij wist eigenlijk nooit wat er gebeurde in het leven van de kinderen, hij vroeg er gewoon niet naar. Ik voelde woede opkomen.

‘Ze loopt samen met vriendinnen naar huis. Dat heeft ze je verteld.’

‘O, maar natuurlijk. Dat was ik vergeten. Nou, ja...’ zei hij opgelucht.

‘Maar vanavond waren er andere plannen.’ Hoe kon hij zo relaxed zijn, terwijl mijn hart bonsde van angst? ‘Ze ging uit eten met de cast.’

‘Ik kan het allemaal niet bijhouden.’ Hij haalde zijn schouders op. ‘Dus ze is de hert op met een groepje. Misschien is het zo gezellig dat ze de tijd zijn vergeten.’

‘Ted, het is over tweeën...’ Mijn wangen gloeiden van paniek en boosheid. Hij moest toch beseffen dat dit anders was, dat het verkeerd voelde?

‘Zo laat al? Goh, sorry. De operatie duurde eindeloos. Ik hoopte dat je inmiddels zou slapen.’ Hij spreidde zijn handen bij wijze van verontschuldiging.

‘Waar blijft ze, verdorie?’ Ik schreeuwde nu bijna. ‘Dit doet ze anders nooit. Al is ze maar vijf minuten later, ze laat het me altijd weten.’ Terwijl ik dat zei, drong tot me door dat ze dat eigenlijk al lang niet meer deed. Maar goed, ze was ook nog nooit zo laat geweest als nu. ‘Er loopt een verkrachter rond in Bristol, dat was op het nieuws...’

‘Rustig maar, Jen. Met wie is ze precies op stap?’ Hij keek me aan en ik voelde zijn weerstand. Hij had hier helemaal geen zin in, hij wilde naar bed.

‘Haar toneelgroepje. Nikita. Het hele stel. Het was gewoon een entente, geen feest.’

‘Misschien zijn ze daarna nog uitgegaan. Naar een discotheek.’

‘Daar mag ze niet in.’ Haar wangen waren nog steeds rond en mollig, ze had het gezicht van een vijftienjarige. ‘Ze is nog lang geen achttien.’

‘Dat weerhoudt ze er niet van om het te proberen.’ Teds stem was traag van vermoeidheid. Hij stond met zijn lange lichaam tegen de muur van de hal geleund. ‘Misschien met valse legitimatiebewijzen. Weet je nog die keer dat Theo...’

‘Naomi doet zoiets niet.’ Toen dacht ik ineens aan de schoenen. Het glimlachje. Zou het kunnen? Een discotheek?

‘Laten we het nog even aanzien,’ zei Ted bedaard. ‘Ik bedoel, het is eigenlijk nog een vrij normale tijd. Aan de vroege kant zelfs, als ze lol hebben. Laten we wachten tot halfdrie.’

‘En dan?’

‘Dan is ze waarschijnlijk al thuis.’ Hij duwde zich af van de muur, masseerde zijn gezicht met beide handen en zette koers naar de overkant van de hal, waar de trap was die naar beneden leidde, naar de

keuken. ‘Zo niet, dan bellen we Shan. Ik neem aan dat je Naomi al gebeld hebt?’

Dat had ik niet. God weet waarom niet. Ik had nog niet eens mijn sms’jes gecheckt. Ik tastte naar mijn mobiel, maar die zat niet in mijn zak. ‘Waar is verdomme mijn verdomde telefoon?’

Ik drong me langs Ted heen en rende naar beneden. Het toestel lag half onder een geplet kussen op de bank. Het moest uit mijn zak gegleden zijn. Ik pakte het op en inspecteerde de display. Geen sms’je. Ik tikte de sneltoets in voor haar mobiele nummer. ‘Hoi, met Naomi. Sorry, ik ben druk bezig met iets gigabelangrijks. Maar... ehm... geef me je nummer even, dan bel ik je terug. Beloofd. Doeie.’

Sprakeloos schudde ik mijn hoofd.

‘Ik heb een borrel nodig.’ Ted slofte naar de drankkast, schonk twee glazen whisky in en reikte mij er een aan. De alcohol brandde in mijn keel en slokdarm.

Kwart over twee. Nog vijftien minuten voor we Shan zouden bellen.

Ik wilde niet wachten. Ik wilde het huis uit rennen, naar het theater, de deur openwrikken en haar naam gillen in de stille foyer. Als ze daar niet was zou ik verder sjezen, de hoofdstraat door, het centrum in, en alle discotheken binnen stormen. De uitsmijters opzijduwen en de dansende massa toeschreeuwen...

‘Is er iets te eten?’

‘Wat?’

‘Jenny, ik ben tot in de late uurtjes in de ok bezig geweest. Geen tijd gehad om te eten. Heb je nog iets voor me?’

Ik trok de koelkast open. Ik herkende niets, alleen vierkanten en rechthoeken. Mijn handen gingen naar de kaas en de boter. De boter was te koud om op een boterham te smeren. Ted nam het zwijgend van me over. Hij maakte een perfect uitziende sandwich en sneed de korstjes eraf.

Terwijl hij zat te eten, zag ik Nikita’s telefoonnummer op een roze post-it op het prikbord aan de keukenkast. Ook zij nam niet op. De telefoon zat vast en zeker in haar rugzakje, dat ze onder een tafel had geschoven, zodat ze ongestoord konden dansen. Iedereen wilde allang naar huis, alle vriendinnen stonden geeuwend aan de rand van de dansvloer, maar Naomi en Nikita hadden nog steeds dikke pret. Niemand zou Nikita’s mobiel horen overgaan. Shan, haar moeder,

moest ook nog wakker zijn. Voor haar was dit nog erger; ze was pas vorig jaar van Neil gescheiden, dus nu zat ze in haar eentje op Nikita te wachten.

Halfdrie.

Ik belde Shan. Terwijl de telefoon overging, schoot me te binnen dat ze me vorige week had verteld dat Nikita haar nog steeds alles toevertrouwde. Ik had toen een steek van jaloezie gevoeld, want Naomi deed dat niet meer. Nu was ik blij dat Nikita nog steeds alles aan haar moeder vertelde. Dan zou Shan precies weten waar we ze konden ophalen.

Een slaperige stem mompelde een antwoord. Ze was in slaap gevallen, net als ik.

‘Hallo, Shan.’ Ik probeerde normaal te klinken. ‘Sorry dat ik je wakker bel. Heb jij enig idee waar ze zijn? We willen ze graag ophalen, maar het probleem is...’ Ik zweeg en forceerde een lachje. ‘Naomi is vergeten me te vertellen waar ze naartoe gingen.’

‘Wacht even.’ Ik zag voor me hoe ze overeind ging zitten in bed, haar hand door haar haar haalde en op de wekker keek. ‘Wat zeg je nu toch allemaal?’

Ik haalde diep adem en deed mijn best om langzaam te praten.

‘Naomi is nog niet terug. Ze zijn na het etentje nog gaan stappen, neem ik aan. Heeft Nikita gezegd waar ze heen gingen?’

‘Het etentje is morgen, Jen.’

‘Nee, dat is het feest.’

‘Morgen gaan ze eerst uit eten en dán is het feest. Nikita is hier. Ze ligt allang te slapen, ik heb haar uren geleden opgehaald.’

‘Uren geleden?’ herhaalde ik schaaapachtig.

‘Ik ben haar direct na de voorstelling gaan ophalen.’ Het was even stil. Toen zei ze zacht: ‘Ze gingen niet uit eten.’

‘Maar dat zei Naomi.’ Mijn mond was droog. ‘Ze heeft haar nieuwe schoenen meegenomen. Ze zei...’

Ik klonk als een jengelende kleuter. Ze had haar schoenen en een tas met kleren meegenomen. Dus hoezo gingen ze niet uit eten? Shan moest zich vergissen, misschien was Nikita niet uitgenodigd. Er viel een langere stilte.

‘Ik vraag het even aan Nikita,’ zei ze toen. ‘Ik bel je zo terug.’

Ik stond buiten een hek dat zojuist met een klikje was dichtgegaan.

Achter dat hek was de plek waar kinderen veilig thuis lagen te slapen, met hun armen en benen uitgespreid op bed. Een plek waar je niet om halfdrie 's nachts een vriendin belde.

De keukenstoelen waren koud en hard. Teds gezicht was bleek. Hij boog zijn knokkels tot ze kraakten. Ik wilde hem vragen op te houden, maar als ik mijn mond opendeed ging ik waarschijnlijk gillen. Toen de telefoon ging nam ik snel op, met opeengeklemd kaken.

‘Ze zijn niet uit eten geweest, Jenny,’ zei Shan ietwat buiten adem. ‘Iedereen is naar huis gegaan. Het spijt me.’

In de stilte die volgde, begon er iets te gonzen in mijn hoofd. Het voelde alsof ik vooroverviel, of misschien kantelde de wereld naar mij toe. Ik hield me aan de tafelrand vast.

‘Mag ik Nikita spreken?’

Aan Shans aarzeling kon ik afmeten hoe ver ik al verwijderd was van het hek dat achter me was dichtgeklikt.

‘Ze ligt weer te slapen,’ zei ze.

Slapen? Wat zou dat? Nikita was veilig thuis. Wij hadden geen idee waar onze dochter was. Mijn angst mengde zich met woede.

‘Stel dat Nikita iets weet wat wij niet weten, en stel dat Naomi in gevaar is...’ Mijn keel zat dicht.

Ted nam de telefoon van me over.

‘Hé, hallo, Shania.’ Een korte stilte. Toen: ‘Ik begrijp dat dit vervelend is voor Nikita...’ Zijn stem was kalm, maar had een ondertoon van autoriteit. Zo praatte hij ook tegen de arts-assistenten in zijn team, als ze hem opbelden voor advies over een neurochirurgisch probleem. ‘... Maar als Naomi niet snel thuiskomt, moeten we wellicht de politie bellen. Hoe meer informatie je ons geeft...’ Weer een stilte. ‘Bedankt. Ja. Dan zien we je binnen een paar minuten.’

Ed en Theo lagen te slapen. Ik boog me over hen heen om hun warme adem te voelen. Theo had zich in zijn dekbed gerold. Zijn stugge haar dat boven de rand uitstak, prikte tegen mijn lippen. Eds zwarte wenkbrauwen bewogen zelfs in zijn slaap als de vleugels van een merel. Ik kwam overeind en zag in de spiegel mijn gezicht, verlicht door de straatlantaarn voor het raam. Het leek het gezicht van een veel oudere vrouw. Mijn haar piekte alle kanten op. Ik haalde Eds borstel erdoorheen.

Toen we langs het theater reden, stopte Ted en we stapten uit.

Ik weet niet waarom. Dachten we nou echt dat je daar vredig op het podium zou liggen slapen? Dat we je wakker konden maken en dat jij geuwend en lachend iets zou mompelen over het omkleden dat zo lang had geduurd? Dat we je konden optillen en mee naar huis nemen?

De glazen deuren waren op slot. Ze bewogen een beetje toen ik aan de handgrepen trok. In de foyer brandde een nachtlamp en de rij flessen achter de bar glom in het zwakke licht. Er lag een gescheurd rood met geel programma op de vloer vlak voor de deur. Ik zag de rode letters van *West* en *Story* en een gedeeltelijke afbeelding van een meisje in een wervelende blauwe rok.

Ted reed voorzichtig, ondanks zijn vermoeidheid. Hij had de knop op het dashboard ingedrukt die de verwarming van de rugleuning van mijn stoel regelde. Het zweet brak me uit. Een misselijkmakende warmte steeg op uit de dikke leren bekleding. Ik bekeek Ted van opzij. Hij was hier goed in. Hij kon er heel serieus uitzien zonder wanhopig over te komen. Toen Naomi tijdens de bevalling in de problemen kwam, had zijn kalmte me erdoorheen gesleept. Hij had de ruggenprik voor de keizersnede geregeld en was erbij toen ze haar bebloede lichaampje eruit tilden. Niet aan denken, nu. Snel keek ik uit het raam. De lege straten glommen. Het motregende. Welke kleding had ze gedragen toen ze de vorige avond vertrok? Ik kon het me niet herinneren. Haar regenjack? Haar sjaal? Ik keek omhoog, alsof de oranje strook stof daar ergens in de natte, zwarte boomtakken kon hangen.

We belden aan bij Shan. Het was heel stil op straat, maar als er iemand voorbij was gekomen, zou hem niets bijzonders zijn opgevalen. We droegen warme jassen en schone, nette schoenen. We stonden rustig met gebogen hoofden te wachten in de regen. Waarschijnlijk zagen we er normaal uit.

Toen Shan opendeed was ze voorbereid, dat zag ik aan haar ernstige gezicht. Ze omhelsde ons en nam ons mee naar haar keurige zitkamer, waar de gashaard brandde. Nikita zat ineengedoken op de bank met een kussen tegen zich aan gedrukt. Ze droeg een pyjama met konijntjespatroon en had haar lange benen onder zich gevouwen. Ik glimlachte haar toe, al voelden mijn mondhoeken vreemd stijf. Shan ging vlak naast Nikita op de bank zitten, en wij tegenover hen. Ted pakte mijn hand.